

عنوان مقاله:

داوری پذیری اختلافات داخلی شرکت های تجاری و موانع آن

محل انتشار:

مجله حقوق خصوصی، دوره 18، شماره 2 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

محمد رستمی - دانشجوی دکتری حقوق خصوصی، دانشکده حقوق و علوم و سیاسی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

بهرام تقی پور - استادیار، دانشکده حقوق و علوم و سیاسی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

علیرضا صالحی فر - استادیار، دانشکده حقوق و علوم و سیاسی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

حسین داودی بیرق - دانشیار، دانشکده حقوق و علوم و سیاسی، دانشگاه خوارزمی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

داوری به منزله یکی از روش های حل اختلاف مورد حمایت قانون گذاران است. با این حال، در برخی موارد به جهت محافظت از صلاحیت انحصاری دادگاه های ملی در برخی امور مهم مقید به رعایت شرایطی است. بی شک، مهم ترین شرط داوری پذیری است که سنگ بنای رسیدگی داوری شناخته می شود؛ طوری که نادیده گرفتن آن ممکن است جریان داوری را در هر مرحله های متاثر سازد. از اختلافات محل طرح مسئله داوری پذیری اختلافات داخلی شرکت های تجاری است. پیچیدگی روابط ارکان شرکت و وجود ذی نفعان متعدد در برخی موارد به گونهای است که داوری پذیری اختلافات بروز یافته را با ابهاماتی مواجه میکند. با این حال، با وجود اهمیتی که داوری پذیری اختلافات داخلی شرکت های تجاری دارد، در حقوق ایران، وضعیت حقوقی آن چندان روشن نیست؛ حال آنکه در بسیاری از کشورها قواعد مشخصی در این زمینه وجود دارد. در این نوشتار، به روش تطبیقی، داوری پذیری اختلافات داخلی شرکت ها بررسی شد و یافته ها نشان داد برخلاف برخی کشورها، که رویه قضایی داوری پذیری اختلافات داخلی شرکتها را شناسایی و موانع آن را تبیین کرده است، در حقوق ایران، قانون گذار فقط در خصوص شرکت های تعاونی ارجاع به داوری را الزامی دانسته و در خصوص سایر شرکت ها مقرر صریح و مشخصی ندارد.

کلمات کلیدی:

اشخاص ثالث، داوری پذیری، دعوی مشتق، سهامداران، نظم عمومی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1520264>

